

waren zweifellos der Anlass, dass sich vom Herbst 1954 hier in Augsburg eine ganze Anzahl von Türkentauben einstellten, seither leben hier in der Stadt und ihrer Umgebung ein sich langsam vermehrender Bestand, der heute zweifellos hunderte zählt. In der Augsburger Umgebung ist die Turteltaube nur seltener Brutvogel; das Gebiet liegt ihr zu hoch.

Dr. G. J. Steinbacher.

LITERATUR:

Voous, K. H. (1963): Hybrid of Turtle Dove and Collared Dove. *Limosa* 36: 138—140.

EEN VANGST VAN DE ITALIAANSE GELE KWIKSTAART (*Motacilla flava cinereocapilla*) (**).

Evenals in de Haagse en Amsterdamse Waterleidingduinen is in het Infiltratiegebied in het Noordhollands Duinreservaat bij Castricum een aantal, met Lekwater gevulde, geulen en meertjes aangelegd. Deze worden periodiek droog gezet om de sliklaag, die zich op de bodem gevormd heeft, te verwijderen.

In de tweede decade van april 1962 was één geul zo ver droog gevallen, dat nog slechts in enkele poeltjes wat water stond. Hierbij fourageerden, behalve wat steltlopers en eenden, veel zangvogels: $\pm$ 100 Graspiepers, tientallen Witte en Gele Kwikstaarten en Fitissen en enkele Grasmussen, Braamsluipers en Gekraagde Roodstaarten.

Op 25 april 1962 vingেন E. J. Kortenoever en W. Verkerk hier onder andere een aantal Gele Kwikstaarten: enkele ♀♀, 1 ♂ *flava*, 2 ♂♂ *flavissima* en een ♂ dat in elk opzicht overeen kwam met *Motacilla flava cinereocapilla* Savi, de Italiaanse Gele Kwikstaart. Het vertoonde de volgende kenmerken:

- 1e. geen oogstreep;
- 2e. bovenkop grijs; wangen donkerder, bijna zwart;
- 3e. gehele kin en keel wit; het wit vertoonde een grotere uitbreiding dan bij een ♂ *flava*.

Nadat er door A. L. J. van IJzendoorn enkele kleurendia's van de vogel waren gemaakt, werd hij geringd en losgelaten.

Verwarring met een andere vorm van de *flava*-groep is ons inziens uitgesloten. Nog het meest in aanmerking komen *M. f. thunbergi* en *M. f. iberiae*. De eerste heeft echter veel minder wit aan kin en keel, *iberiae* heeft wel een oogstreep.

De Italiaanse Gele Kwikstaart is broedvogel van Italië, Zuid-Frankrijk en westelijk Joegoslavië en is dus een buurman van *M. f. feldegg*, waarvan Kist en Waldeck in mei 1960 het eerste exemplaar voor Nederland waarnamen. Het verdwalen van *cinereocapilla* naar West-Europa is dus ook niet zó onwaarschijnlijk, temeer daar ook uit Engeland een (mei-)waarneming bekend is. Bovendien weten wij, dat de diverse ondersoorten van de Gele Kwikstaart in gemengde troepen overwinteren en trekken. Mogelijk is ons

exemplaar, ook al door het zeer zachte weer met overwegend zuidelijke winden, in het gezelschap van zijn soortgenoten gebleven en aldus het doel van zijn voorjaarstrek voorbij geschoten. W. Verkerk.

De Commissie voor de Nederlandse Avifauna heeft op zijn vergadering van 14 maart 1964 de kleurenfoto's bestudeerd en zich met de determinatie *Motacilla flava cinereocapilla* verenigd. (Redactie)

SUMMARY:

Motacilla flava cinereocapilla in the Netherlands

On April 25th, 1962 a male of this subspecies of *Motacilla flava* was caught near Castricum in the Province of Northern Holland. After coloured photo's had been taken, the bird was ringed and released. This first record for the Netherlands was accepted by the Committee for the Dutch Avifauna.

BRUINKOPGORS (*Emberiza bruniceps*) OP SCHIERMONNIKOOG

Op 5 oktober 1963 zag ik bij de heer Th. Tolsma op Schiermonnikoog een sterk vermagerd ad. ♂ van de Bruinkopgors. De vogel was, naar genoemde heer mij later op mijn verzoek berichtte, op 2 oktober voor het eerst gezien, toen hij opvloog uit een maisplekje en vertoefde nadien veel tussen de Huismussen rond de boerderij. Pas te voren was een storm gaan liggen. De vogel had erg vermoeid geleken en vloog hoogstens 20 m verder, wanneer een mens naderde. Hij werd gevangen door op een voerplaatsje met onkruidzaden een gaas aan te brengen. In de hand gedroeg hij zich zeer angstig; vleugels en nagels vertoonden geen slijtage. Nadien werd hij in een volière met Goudfazanten en 2 parkieten ondergebracht, waar hij zich vrij spoedig begon te voeden met kanariezaad. Wanneer sterke vinkentrek optrad, was hij zeer onrustig en vloog hij herhaaldelijk tegen het volièregaas. Op een avond, bij slecht weer en totale afwezigheid van vogeltrek, liet men de vogel los, maar hij weigerde weg te vliegen, waarna hij opnieuw in de volière werd ondergebracht. Op 21 oktober werd een nieuwe proef gedaan en toen verdween de gors dadelijk uit het zicht en werd later nooit meer weergezien, volgens de heer Tolsma. Daar ik persoonlijk geen ervaring heb van kooivogels, laat ik de vraag onbeantwoord of het hier een echte dwaalgast betrof dan wel een ontsnapte kooivogel.

P. van Hecke,
Laboratorium voor Algemene Biologie, Gent, België.

SUMMARY:

Emberiza bruniceps in the Frisian Island of Schiermonnikoog.

On October 2nd, 1963 an exhausted male specimen of the Red-headed Bunting was caught in the Frisian Island of Schiermonnikoog after a stormy period. The bird recovered soon and behaved very restless during periods of numerous migration of Finches, but a first attempt to release it on an evening with poor weather and no migration at all had no success. On a second attempt on October 21st however the bird disappeared immediately and was never seen again.